

Lieve lezers..

Het is alweer drie weken geleden dat ik jullie mijn eerste nieuwsbericht stuurde. Het was mooi en leuk om jullie reacties te lezen. Dank voor jullie interesse. Dat geeft mij energie om te blijven schrijven.

De laatste twee weken hebben in het teken gestaan van het huwelijk tussen Wanda en mij. We hebben er hier bewust voor gekozen na de lange periode van regelmatige bezoeken en onze vele gesprekken via Whatsapp. In eerste instantie wilden we dit begin 2021 doen. Dan zouden we een beetje gesetteld zijn. Maar vanwege het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor mij, is trouwen een belangrijke voorwaarde. Zoals ik het nu heb begrepen kan ik 3 maanden na ons huwelijk naar Nederland voor een visum-aanvraag voor de Dominicaanse republiek. Dan moet ik 6 maanden onafgebroken in de Dominicaanse republiek blijven en daarna krijg ik dan een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Dus vanaf 25 februari bijvoorbeeld weekje naar Nederland om alle formaliteiten te regelen, dan tot en met augustus in de Dominicaanse republiek blijven en daarna heb ik mijn verblijfsvergunning.

Vanwege de Corona was het niet mogelijk familie of vrienden uit te nodigen en daarbij was de termijn ook erg kort. We hebben gekozen het klein te houden. Wat familie van Wanda en directe vrienden van ons.

Trouwen hier is niet zozeer een kwestie van lang sparen om alles te kunnen betalen of ouders die deze "last" dragen. Hier is het vooral veel zelf doen. Dagen vooraf werd door de familie gewerkt om de kleding te maken, de papieren bloemen te vouwen, houten frames te maken, een ereboog te lassen, stoelen te regelen, etc etc.

Een dag ervoor zat ik bij de kapper en dat werd een heel event. Kappers huren daar hun stoel en in

dit geval in een zaak die erg bekend is in San Pedro de Macoris. De jongen die mij knipte was een echte professional die de meest mooie kapsels maakt. De stad is vooral bekend vanwege de vele honkballspelers die uit deze stad komen (Sammy Sosa). Hij knipt regelmatig spelers die hun "succes" komen vieren in hun thuisstad, maar ook ik was daar als Nederlander een buitenkans voor hem. Mijn haar is veel gemakkelijker dan het vaak stugge kroeshaar en ik bleek een enorme aanwinst voor zijn CV. Voortdurend werden er

foto's gemaakt en hij vroeg me vooraf keurig of hij het model waarin hij me knipte mocht toevoegen op zijn website. Ik kreeg tijdens het knippen een ijskoude heerlijke punch en hij was in staat de "doe maar gewoon" jongen die altijd naar zijn vaste kapper gaat in Gouda omdat hij gewoon nerveus wordt van kappers, helemaal op mijn gemak te stellen.

Ons werd aangeboden ons trouwen te vieren op een groot terrein van een Amerikaanse foundation.

Een plaats waar we graag komen en waar twee ooms van Wanda de boel beheren voor de foundation. Het is een uitgestrekt grasland met prachtige schaduwboomen buiten de drukte van de stad. Omdat we het klein wilden houden maar niet in het gemeentehuis, hebben we de ambtenaar gevraagd hierheen te komen. Iets wat hier geen enkel probleem is. Daarnaast hebben we pastor John, één van de organisatoren van deze missieplaats, gevraagd ons huwelijk in te zegenen. Misschien juist door de eenvoud en de ontspannen wijze waarop iedereen erin zat, werd het een prachtige bruiloft. Wanda met haar zelfgemaakte trouwjurk, ik met mijn blauwe pak van mijn werk omdat de klerenmaker mijn andere pak niet op tijd af had. De bloemen, de fotograaf die een brommende drone liet rondvliegen, de hond Connie die mij als haar baas heeft uitgekozen en sindsdien overal bij wil zijn, de ringen, Wanda's

vader die haar bij me bracht, de prachtige eerlijke en directe toespraak van John en de beloften die wij elkaar mochten doen. Het was een bruiloft waarbij we mochten ervaren dat het om ons ging en gelijktijdig dat we de zegen mochten voelen van iets veel groters. Het enige wat we echt misten waren mijn kinderen en onze dichtste vrienden uit Nederland. Maar zoals met alles in deze coronatijd.. we vieren het "later" gewoon nog eens. De volgende dag was het gewoon weer aan de slag. Het is nu geen fijne tijd voor een honeymoon. Alles is half gesloten en vliegen naar een andere plaats is al helemaal niet handig. Het spijt me wel voor Wanda dat we dit moeten uitstellen. Voor mij is alles al een "honeymoon". Maar er zullen zeker nog momenten komen dat we dit kunnen inhalen.

Naast deze prachtige gebeurtenis, ging ook het werk gewoon door. Zoals ik al eerder heb aangegeven is ons doel om binnen nu en 5 jaar een organisatie op poten te zetten waar jongeren tijdens hun opleiding werk kunnen vinden om hun opleiding te bekostigen en als ze willen daarna daar aan de slag kunnen met start-ups. Mijn taak is het creëren van de juiste randvoorwaarden. Zorgen dat er werk is, opzetten wettelijke bedrijfsstructuur, organiseren van ruimte om te werken, opleiding, training en uiteindelijk de laatste stappen in begeleiding totdat ze zelfstandig aan de slag gaan. Daarnaast is ons verlangen, van Wanda en mij, om deze jongeren ook waarden mee te geven. Waarden die ze hun hele leven in iedere situatie bij zich kunnen dragen. Voor ons zijn dit bijbelse waarden. Wij hebben beiden op geheel verschillende manieren hier kennis mee mogen maken en we hebben persoonlijk de kracht hiervan ervaren. Zoals jullie mij kennen, en sommigen ook Wanda, weten jullie wat ik bedoel. Tijdens mijn afscheid hebben jullie mij misschien ongemerkt wel het grootste cadeau gegeven wat ik me kon wensen. Mij laten zien dat deze waarden niet onopgemerkt zijn gebleven.

Het is in deze fase belangrijk dat er werk is wat dit allemaal mogelijk maakt. En ik ben dan ook heel blij dat we vanaf begin oktober tot begin december al bijna 1000 uur werk hebben gehad. En wat nog belangrijker is, onze opdrachtgever is uitermate tevreden over de kwaliteit en snelheid. Een echte opsteker voor iedereen hier. Het gaat om videobeelden van verkeerssituaties waarbij de vraag is om deze te “vertalen” naar tabellen. Met een groep van 6 jongeren is deze klus opgepakt. In het begin gaf het allemaal best wat kopzorgen. Het

regelen van goede pc's, internet, werkdiscipline, nauwkeurigheid, controle, etc etc. Maar langzaam ontstond een mooie structuur waarbij de groep heel zelfstandig opereerde, we voor goed Internet gewoon maar even naar de universiteit gaan om de videobeelden snel te kunnen downloaden en waarbij we via vrienden tweedehands laptops konden kopen. Dingen waar je de laatste jaren in Nederland helemaal niet meer bij stil stond. Vanzelfsprekendheden. Daarnaast ook nog de Corona en de expliciete wijze waarop Wanda, die arts is, hiermee om gaat. Iedereen mondkapjes op, werken tussen schermen met onderlinge afstand, douchen voordat je op je werk komt, handen wassen, etc, etc. Nu is het weer even wachten op het nieuwe seizoen voor verkeersonderzoeken, maar ook even ademen en een aantal formele zaken regelen. Ik moet de organisatie waaronder al deze activiteiten plaatsvinden bij een goed boekhoudkantoor onderbrengen. Er bestaan namelijk best belastingvriendelijke mogelijkheden voor dit soort activiteiten en de Dominicaanse overheid ziet graag dat haar inwoners voordeel hebben door werk en inkomen. Daarnaast is het nu de tijd om na te denken over nieuwe activiteiten voor volgend jaar. Via een oud-collega ben ik geweest op de mogelijkheden rond avocado-olie. De Dominicaanse republiek is 's-werelds grootste avocadoleverancier. Maar ook de zoektocht naar organisaties in Nederland en andere landen naar het verwerken van digitale beelden tot conclusies. Genoeg ideeën dus. Typisch Gertjan zullen jullie denken.. en dat klopt.

Tot zover weer even mijn bericht. Grappig me voor te stellen hoe jullie nu ineens een unieke inkijk krijgen in mijn leven. Maar ook fijn en veilig dat jullie mee reizen. Laat gerust wat van je horen, denk vooral met me mee, jullie hebben geen idee hoe groot jullie invloed kan zijn op de uitkomst van dit verhaal, wat nog echt is ook.

Adios
Gertjan